

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň Mgr. Jarmily Úředníčkové a JUDr. Moniky Javorové v právní věci žalobce **P. D.**, zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 709/33, proti žalovanému **Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, tř. Kosmonautů 189/10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.12.2013 č.j. KRPM : 123095-24/ČJ-2013-1400KR,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 13.2.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje č.j. KRPM : 123095-24/ČJ-2013-1400KR ze dne 13.12.2013. Žalobce namítal, že změna výrokové části rozhodnutí je zmatečná. Konstatoval, že pod písmenem a) je provedena oprava jediného písmene v textu prvoinstančního rozhodnutí – slovo nestřežit je opraveno na nestřežil. Pod písmenem b) byl do prvoinstančního rozhodnutí doplněn výrok o nákladech řízení, které je ovšem možno přiznat až v odvolacím řízení. Teprve pod písmenem c) je uvedena skutečná změna původního rozhodnutí o snížení kázeňského trestu. Dále žalobce namítal, že základním požadavkem na odůvodnění rozhodnutí ve věcech

služebního poměru je jeho srozumitelnost. Jestliže žalovaný musel interpretovat význam obsahu prvoinstančního rozhodnutí, nebyl zjevně zmíněný základní požadavek na náležitosti rozhodnutí splněn. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný poněkud nelogicky konstatuje, že nebyl policistou určeným ke střežení, a že se jej tedy závazný pokyn č. 159/2009 netýkal, s tím, že konstatoval, že jako policista vykonávající na oddělení dozorčí službu v době nepřítomnosti vedoucího a jeho zástupce odpovídá za řádný chod oddělení, zajišťuje a provádí úkony a nezbytná opatření k odstranění nedostatků a odkázal přitom na závazný pokyn č. 180/2012. Dle žalobce žalovaný zřejmě nechtěně tak potvrzuje, že jeho povinnosti nevyplývají z ustanovení závazného pokynu č. 159/2009. Dále žalobce namítal, že žalovaný zpochybňuje jeho tvrzení, že nebyl důvod zatčení osobě přiložit služební pouta. Argumentoval přitom, že pokud by žalobce věnoval střežené osobě náležitou pozornost, musel by vidět, jak se osoba připravuje na útěk. Toto tvrzení se dle žalobce opírá o pouhou domněnku žalovaného a v tomto ohledu nebylo provedeno jakékoli dokazování. Žalovaný měl provést výslech samotného J. D., který by se vyjádřil k tomu, ve které chvíli se pro útěk rozhodl a kdy se začal na útěk připravovat. Žalobce namítal, že činila-li střežená osoba kroky k útěku, nebylo to v době, kdy on prováděl její střežení. Pokud si neplnili povinnosti policisté určení ke střežení, nemohl on vydat rozhodnutí o přiložení pout. Žalobce rovněž namítal, že služební funkcionář nezapsal při ústním jednání jeho vyjádření, což žalovaný bagatelizoval s argumentací, že své stanovisko uvedl vlastnoručně sám a využil tak zákonného oprávnění. Namítal také, že žalovaného neznepokojil ani neustálý tlak služebního funkcionáře na podání vyjádření. Žalobce dále uvedl, že žalovaný v rozporu s realitou odmítl jeho výhrady, že se služební funkcionář v prvoinstančním rozhodnutí nevyrovnal s námitkami žalobce vznesenými v kázeňském řízení. Poznamenal, že nenamítal, že v prvoinstančním rozhodnutí není popsán pohyb policistů, ale uvedl konkrétní důvody, proč se nemohl dopustit jednání, z něhož byl podezřelý.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Poznamenal, že se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zabýval všemi námitkami žalobce, posoudil všechny důkazy. Poukázal na to, že podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů může odvolací orgán napadené rozhodnutí buďto „zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit“, což dle názoru žalovaného nepřicházelo v úvahu, nebo rozhodnutí „zrušit a řízení zastavit“, což vzhledem k prokázanému pochybení žalobce nebylo rovněž možné. Za relevantní způsob považoval žalovaný v daném případě třetí zákonnou možnost, kterou je změna prvoinstančního rozhodnutí, čemuž také odpovídá výrok rozhodnutí o odvolání žalobce. Rozhodnutí o odvolání žalovaný považuje za jasné, přehledné a srozumitelné. Na str. 3 a 4 rozhodnutí je zcela konkrétně uvedeno, která výroková část prvoinstančního rozhodnutí byla změněna a jakým způsobem. Pod bodem I a) byla provedena oprava písařské chyby v souladu s § 181 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Pod bodem I b) byla přiznána poměrná náhrada nákladů řízení. Žalovaný dále konstatoval, že další žalobní námitky jsou v podstatě totožné s odvolacími námitkami, jimiž se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně zabýval. Všechna pochybení žalobce byla jednoznačně doložena, také to, že s interními normami byl žalobce předem a opakovaně seznámen. Žalovaný zdůraznil, že žalobce při výkonu dozorčí služby byl povinen mj. zajišťovat a provádět úkony a nezbytná opatření k odstranění protiprávního stavu a odpovídal za řádný chod oddělení, tedy také za činnost ostatních policistů ve službě na daném útvaru. Z toho jednoznačně plyne, že měl rozhodnout, kde bude předvedená osoba umístěna, kdo ji

bude střežit a jakým způsobem, kdo a kde provede osobní prohlídku a kdo jej bude při tomto úkonu zajišťovat, apod. Bylo rovněž jeho povinností v nezbytném případě poučit ostatní v tuto dobu jemu podřízené policisty a tyto kontrolovat a vyžadovat splnění úkolu. V daném případě je zcela irrelevantní se odvolávat na údajný nedostatek policistů přítomných v inkriminovanou dobu na oddělení, když tehdejší počet tří policistů není vzhledem k běžné praxi nijak neobvyklý, lze dokonce připustit, že byl až nadstandardní. Závěry žalovaného nejsou založeny na domněnkách, ale na konkrétních důkazech. Nezpochybnitelným důkazem je záznam z Obvodního oddělení Police ČR Hanušovice ze dne 5.9.2013 na DVD nosiči. Ze záznamu je zjevný laxní a neodpovědný přístup všech policistů zainteresovaných na předvedení a střežení osoby. Tento záznam na DVD nosiči zcela vylučuje žalobcem tvrzené okolnosti, které jej měly vést k názoru, že se předvedená osoba na útěk nepřipravovala. K námitce ohledně vad prvoinstančního řízení žalovaný poznamenal, že žalobce byl ve všech fázích řízení prokazatelně poučen o svých zákonných právech a rovněž mu vždy byla poskytnuta řádná lhůta pro jejich uplatnění. Uvedl dále, že v souladu s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, koná správní orgán v I. stupni řízení, tzv. ústní jednání. Forma záznamu z ústního jednání není nijak upravena a správnímu orgánu není tudíž ani uloženo, že musí z tohoto jednání sám provést zápis. Z toho tedy plyne, že lze jako zcela postačující považovat osobní písemné vyjádření samotného účastníka řízení, jako tomu bylo v projednávaném případě. Jedná se o právo účastníka řízení, nikoliv jeho povinnost a žalobce svého práva využil. Nedůvodná je i námitka žalobce o nátlaku služebního funkcionáře. Odkázal přitom na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že zahájení řízení je založeno na tom, kdy má služební funkcionář takové množství relevantních informací, aby nedošlo k nedůvodnému poškození nebo omezení práv policisty. Samotný útěk předvedené osoby není sám o sobě ještě relevantní okolností pro neprodlené zahájení řízení ve věcech služebního poměru. Poukázal na to, že v první fázi provádělo nezávislé šetření oddělení vnitřní kontroly krajského ředitelství. V dané věci se neřešil toliko útěk předvedené osoby, ale také nedbalá a neodpovědná činnost policistů při střežení osoby a při výkonu dozorcí služby. Žalovaný dále uvedl, že kázeňský trest není odůvodněn toliko citací § 186 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nýbrž obsahuje podrobné odůvodnění, které žalovaný ve vyjádření citoval.

U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci. Poté krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti. Dne 2.10.2013 byl žalobce seznámen se záznamem o zahájení řízení ze dne 30.9.2013 ve věcech služebního poměru podle ust. § 178 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., pro jednání, které má znaky kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 téhož zákona a současně vzal na vědomí předvolání k ústnímu projednání věci dne 7.10.2013. Ze záznamu o projednání věci ze dne 7.10.2013 plyne, že žalobci bylo v rámci ústního projednání umožněno seznámit se s obsahem spisu, s důkazy prokazujícími spáchání jednání, které mělo znaky kázeňského přestupku popsáno v záznamu o zahájení řízení a současně byl upozorněn na to, že neuvede-li nové skutečnosti

nebo nenavrhne-li další důkazy, bude dokazování ve věci považováno za ukončené. Spis k tomuto datu kromě jiného obsahoval úřední záznam komisaře OVK Šumperk ze dne 6.9.2013 o tom, že byl 5.9.2013 v 18:11 hod. informován o útěku zatčené osoby J. D. z recepce Obvodního oddělení Policie ČR v Hanušovicích, příkaz Okresního soudu v Šumperku k zatčení obviněného J. D. ze dne 21.8.2013, který se vyhýbal trestnímu stíhání, obrazové záznamy z kamer umístěných na Obvodním oddělení Policie ČR v Hanušovicích na DVD nosiči a úřední záznam ze dne 10.9.2013 o vyhodnocení obsahu předmětných obrazových záznamů, úřední záznamy pprap. Š. ze dne 5.9.2012, pprap. Ž. ze dne 6.9.2013 a žalobce ze dne 5.9.2013, protokol o zatčení, z něhož plyne, že J. D. byl zatčen dne 5.9.2013 v 17 hod., ve spise byl rovněž založen závazný pokyn policejního prezidenta č. 159/2009 o eskortách, střežení osob a o policejních celách, závazný pokyn policejního prezidenta č. 180/2012 o plnění základních úkolů služby pořádkové policie, spis obsahuje rovněž záznam z informačního systému e-SIAŘ o tom, že žalobce byl řádně seznámen s označenými závaznými pokyny policejního prezidenta. Ve spise byla rovněž zpráva z 13.9.2013 odboru vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje o získaných údajích k události, týkajících se útěku zatčené osoby J.D. z Obvodního oddělení Policie ČR v Hanušovicích. Žalobce u ústního jednání 7.10.2013 do záznamu o projednání věci v rámci svého písemného vyjádření uvedl, že mu bylo umožněno seznámit se se spisovým materiálem, pořídit si jeho fotodokumentaci. Současně potvrdil převzetí videozáznamu dne 7.10.2013. Dále prohlásil, že písemné vyjádření k věci zašle do 5 dnů. Spis obsahuje rovněž hodnotící zprávu vedoucího Obvodního oddělení Policie ČR v Hanušovicích k osobě žalobce. U ústního jednání dne 7.10.2013 žalobce žádné důkazy nenavrl ani neuvedl žádné nové skutečnosti. Ve lhůtě 5 dnů písemné vyjádření k věci nedoložil, učinil tak až 16.10.2013 prostřednictvím svého zástupce advokáta JUDr. Josefa Kopřivy. Žalobce v něm popsal svou skutkovou verzi, žádné důkazy v tomto podání nenavrl. Požadoval, aby kázeňské řízení bylo zastaveno. Věc s žalobcem projednával plk. Mgr. M. H.

Rozhodnutím vedoucího územního odboru Šumperk, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ve věcech kázeňských ze dne 23.10.2013 č.j. KRPM-123095-ČJ-2013-1409UO byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 téhož zákona, kterého se dopustil tím, že 1) ačkoli věděl, že po osobě J. D., nar. X, bytem R.nad M., B. 56, kterou převzal od pprap. P. Š. ke střežení, je vyhlášeno celostátní pátrání, tedy že je v režimu omezení na osobní svobodě, přesto dne 5.9.2013, v době od cca 17:10 hod. do 17:25 hod., tuto opakovaně, po dobu několika minut, ponechal v prostoru recepce zcela samotnou a bez dozoru, respektive v době, kdy si tuto osobu převzal ke střežení, se od ní vzdaloval do místnosti dozorčí služby, odkud s ní případně i komunikoval přes okénko dozorčí služby, čímž postupoval v rozporu se zásadami o střežení osob dle čl. 7 písm. b), c), e) závazného pokynu policejního prezidenta 159/2009 o eskortách, střežení osob a o policejních celách, podle kterých nelze střeženou osobu ponechat samotnou bez dozoru, tedy tuto nepřetržitě nestřežit, nesledovat její chování a prostor, kde je osoba střežena, zejména tam, kde okna a dveře nejsou zajištěna, 2) při výkonu dozorčí služby dne 5.9.2013 nepřijal v rámci svých pravomocí dostatečná opatření vůči pprap. Ing. L. Ž. a pprap. P. Š. k zamezení útěku při střežení osoby omezené na osobní svobodě, na kterém se sám dílem popsaným v bodě 1) podílel i přesto, že vykonával dozorčí službu, nezajistil, byť prostřednictvím dalšího policisty její nepřetržité střežení, nerozhodl o tom, že tato osoba má být přemístěna za účelem provádění dalších úkonů do lépe zabezpečené místnosti, případně i do policejní cely,

kteřá je na oddělení pro tyto účely zřizena a nadále ji ponechal v prostoru recepce, kde byla provedena i její bezpečnostní prohlídka, nerozhodl o tom, aby tato osoba byla omezena na pohyb, např. přiložením pout, což v konečném důsledku vedlo k jejímu útěku z místnosti recepce, neboť tato v cca 17:34 hod. využila nepozornosti přítomných policistů, otevřela okno, vyskočila na ulici a utekla neznámo kam, čímž postupoval v rozporu se zásadami výkonu dozorčí služby dle čl. 6 bodu 5 písm. a), c), závazného pokynu policejního prezidenta č. 180/2012, o plnění některých úkolů služby pořádkové policie, podle kterých odpovídá za řádný chod oddělení v době nepřítomnosti vedoucího a jeho zástupce a současně zajišťuje a provádí úkony a nezbytná opatření k odstranění protiprávního stavu, tedy porušil jednu ze základních povinností příslušníka uvedenou v § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, podle které je povinen dodržovat služební kázeň, jež podle ust. § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, jak výše uvedeno, a byl mu podle § 186 odst. 5 a § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 15 % na dobu tří měsíců.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 13.12.2013 č.j. KRPM : 123095-24/ČJ-2013-1400KR tak, že vyhověl odvolání a změnil rozhodnutí vedoucího územního odboru Šumperk – Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ve věcech kázeňských č.j. KRPM-123095/ČJ-2013-1409UO ze dne 23.10.2013, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru (přičemž žalobce citoval z rozhodnutí správního orgánu I. stupně oba výroky) tak, že I. ve výrokové části: a) opravil – viz alinea ad 1) poslední větu: - část věty: „tedy tuto nepřetržitě nestřežit nesledovat její chování a prostor, kde je osoba střežena“ – opravil podle § 181 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru na: „tuto nepřetržitě nestřežil, nesledoval její chování a prostor, kde je osoba střežena“, b) doplnil výrokovou část rozhodnutí: podle ustanovení § 177 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru, přiznává se poměrná náhrada nákladů řízení ve výši 1.762,- Kč, a to k rukám zástupce advokáta JUDr. Josefa Kopřivy. Pod výrok II. v části o uložení kázeňského trestu žalovaný rozhodl, že původní znění se zcela vypouští a nahrazuje novým textem: „proto mu na základě ustanovení § 51 odst. 1 písm. b) a v souladu s ustanovením § 186 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru, ukládá kázeňský trest „snížení základního tarifu o 10 % na dobu dvou měsíců“.

Na tomto místě krajský soud konstatuje, že neshledává důvodnou žalobní námitku žalobce o zmatečnosti výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že z výroku rozhodnutí žalovaného je jednak zřejmé, že žalovaný provedl opravu části poslední věty výroku 1), přičemž zcela jasně a určitě specifikoval, kterou část věty a jak opravuje, a to podle § 181 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož chyby v psaní, počtech a jiné zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí služební funkcionář opraví kdykoli i bez návrhu a vyzoomí o tom účastníka. Dále v bodě I. doplnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně o výrok o nákladech řízení a uvedl, že podle § 177 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru žalobci přiznává poměrnou náhradu nákladů řízení ve výši 1.762,- Kč a současně specifikoval výši těchto nákladů řízení. Žalobci je třeba

přisvědčit, že v § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru je stanoveno, že pokud má účastník řízení úspěch v řízení o odvolání, o rozkladu, v obnoveném řízení či přezkumném řízení, má nárok na náhradu nákladů řízení od bezpečnostního sboru, z čehož plyne, že zákonodárce konkrétně vyjmenoval, v jakých druzích řízení má účastník nárok na náhradu nákladů řízení, pokud je v nich alespoň částečně úspěšný. Soud souhlasí s námitkou žalobce, že účastník řízení má nárok na náhradu nákladů řízení pouze v konkrétně vyjmenovaných řízeních a žalovaný pochybil, pokud výrok o nákladech řízení nesprávně doplnil do výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně namísto toho, aby byl tento výrok součástí výrokové části rozhodnutí žalovaného o odvolání. Krajský soud ovšem současně konstatuje, že nelze dovodit, že by žalobce byl tímto dílčím pochybením zkrácen na svých právech. Pod výrokem II v části o uložení kázeňského trestu žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že původní znění zcela vypustil a nahradil jej novým textem, podle něhož na základě ust. § 51 odst. 1 písm. b) a podle § 186 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru uložil kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % na dobu dvou měsíců. Dle názoru krajského soudu nelze dovodit, že by výroková část rozhodnutí žalovaného byla nesrozumitelná a v konečném důsledku zmatečná a neměla náležitosti dle § 181 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. ve spojení s § 190 odst. 8 téhož zákona.

Krajský soud nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že žalovaný musel interpretovat význam obsahu prvoinstančního rozhodnutí a že v tomto případě nebyl zjevně splněn základní požadavek na náležitost rozhodnutí, tj. jeho srozumitelnost. Krajský soud poznamenává, že z ust. § 181 odst. 2 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů plyne, že rozhodnutí musí být dostatečně obsahově určité. Současně je třeba předeslat, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří nedílný celek. Citoval-li žalobce v žalobě k této žalobní námitce pod bodem IV konkrétní pasáž rozhodnutí správního orgánu I. stupně a reakci žalovaného, je zřejmé, že se jedná o námitku, která se vztahuje k pasáži na str. 9 rozhodnutí žalovaného v prvním odstavci na této straně. Z ní je ovšem zřejmé, že žalovaný neprovádí interpretaci významu obsahu prvoinstančního rozhodnutí, nýbrž reaguje na odvolací námitku žalobce uvedenou v bodu 1) jeho odvolání a žalobci jakožto odvolateli vysvětluje, že si mylně vyložil ustanovení bodu 2) výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný současně odkazem na čl. 6 závazného pokynu policejního prezidenta č. 180/2012, týkajícího se dozorčí služby, kterou žalobce v té době vykonával na předmětném obvodním oddělení, dále na bod 5 písm. a), c), podle nichž při výkonu dozorčí služby policista zabezpečuje styk s veřejností, přijímá a zpracovává oznámení, zajišťuje a provádí úkony a nezbytná opatření k odstranění protiprávního stavu, odpovídá za řádný chod oddělení v nepřítomnosti vedoucího a jeho zástupce, využívá informační systémy k zaznamenávání nápadu trestné činnosti a k evidenci dokumentů pod číslem jednacím, vyslovil závěr, že žalobce byl povinen rozhodnout o všech relevantních okolnostech ve vztahu ke střežení zatčené osoby, tj. určení konkrétního místa pro její dočasné umístění, určení policistů k zabezpečení nepřetržitého střežení, stanovení konkrétních úkolů a poučení policistů, kontrolu jejich činnosti, případně použití adekvátních donucovacích prostředků apod. V rámci svých pravomocí byl povinen provést dostatečná opatření vůči vyjmenovaným policistům, kteří přímo střežení J. D. prováděli. Tato opatření nepřijal, což v konečném důsledku vedlo k útěku J. D.

Souhlasit nelze ani s námitkou žalobce, že služební funkcionář nezapsal při ústním jednání jeho vyjádření. Z výše citovaného obsahu záznamu o projednání věci ze dne 7.10.2013, kdy žalobce byl seznámen s podklady rozhodnutí a byl mu předán videozáznam zcela jednoznačně vyplývá, že žalobci bylo umožněno, aby se vyjádřil. Žalobce prohlásil, že se písemně vyjádří do 5 dnů. To také učinil, byť nikoli ve stanovené lhůtě 5 dnů, nýbrž až 16.10.2013. V citovaném záznamu o projednání věci ze dne 7.10.2013 není žádná zmínka o tom, že by snad služební funkcionář odmítl sepsat s žalobcem jeho vyjádření. K věci samé totiž žalobce ani nic neuváděl, jak plyne z jeho písemného projevu, naopak sdělil, že se vyjádří do 5 dnů.

Přisvědčit nelze ani námitce žalobce o neustálém tlaku služebního funkcionáře na to, aby podal vyjádření. K tomu plk. Mgr. M. H., který dne 7.10.2013 s žalobcem jednal dne 3.12.2013 písemně sdělil, že za situace, kdy se žalobce u jednání dne 7.10.2013 k věci nevyjadřoval a žádal o lhůtu 5 dnů, a ani v této lhůtě požadované písemné vyjádření od žalobce neobdržel, několikrát jej kontaktoval a upozornil jej po marném uplynutí lhůty, že zatím písemné vyjádření nedodal. Dle názoru soudu z těchto skutečností nelze dovodit jakýkoli nátlak na žalobce. Za popsaného stavu se jednalo o zcela logický postup služebního funkcionáře.

Krajský soud nesouhlasí ani s žalobní námitkou žalobce, že žalovaný zpochybnil jeho tvrzení, že nebyl důvod zatčené osobě přiložit služební pouta a že jeho závěr o tom, že věnoval-li by žalobce střežené osobě náležitou pozornost, musel by vidět, jak se osoba připravuje na útěk a že se toto tvrzení opírá o pouhou domněnku a že v tomto ohledu nebylo provedeno jakékoli dokazování. Provedenými důkazy, z nichž stěžejním je obrazový záznam z kamer umístěných na Obvodním oddělení Policie ČR v Hanušovicích bylo zcela jednoznačně prokázáno, že přestože J.D. byl zatčen, tak přes tuto skutečnost poté, co byl přivezen na Obvodní oddělení Policie ČR v Hanušovicích pprap. Š., byl umístěn do prostor recepce a po většinu času, kdy se nacházel v recepci na obvodním oddělení, nebyl nikým střežen, případně bylo toto střežení nedostačující. Ze záznamu vyplývá, že poté, co J. D. vstoupil do recepce, usedl na židli. V tuto dobu odešel pprap. Š. do prostor dozorčí služby a J.D. seděl v prostoru recepce sám. Pprap. Š. následně odešel do výslechové místnosti a J.D. opětovně seděl v prostorách recepce sám. Záznam následně zachycuje situaci, kdy J. D. si přesedá na židli, která se nachází pod oknem v recepci, skrze svislé plátěné žaluzie si prohlíží okno. Dveře do prostor dozorčí služby jsou zavřené, dveře do prostor výslechové místnosti jsou otevřené a ve výslechové místnosti se nachází pprap. P. Š. V čase dle obrazového záznamu od 15:30 do 15:45 hod. (obrazový záznam je zpožděn o 1 hodinu a 35 minut) seděl v recepci s J. D. pprap. Š., přičemž J. D. seděl stále na židli umístěné pod oknem. V 15:45 hodin pprap. Š. odešel z recepce do výslechové místnosti a J.D. opět zůstal v recepci sedět sám. V čase 15:39 hod. řešil s J. D. přes otevřené okénko u dozorčí služby něco žalobce, přičemž v tuto dobu seděl v prostorách recepce s J. D. pprap. Š., který následně odešel v 15:45 hod. z prostoru recepce. V 15:48 až 15:49 hod. hovořil s J. D. v prostorách recepce pprap. Ing. L. Ž., který pak přistoupil k J. D. a upravil vedle něj svislou plátěnou žaluzii, kterou předtím pootočil J. D., když se díval na okno. Policista L. Ž. poté odešel a v čase 15:49 až 15:50 hod. s J. D. v prostorách recepce něco řešil žalobce a pak odešel a J. D. zůstal opětovně v recepci sám. Pprap. Š. byl v tuto dobu ve výslechové místnosti. V čase 15:51 až 15:54 hod. si J. D. opětovně prohlížel okno a žaluzie. Bylo to v době, kdy v recepci byl opětovně sám. V 15:59 hod. J. D. vychází z prostor WC a za ním jde pprap. Ing. Ž., který se vzápětí obrací a

vrací se do výslechové místnosti. Žalobce se v danou dobu nacházel v prostorách dozorčí služby. Z prostor dozorčí služby pak vychází pprap. P. Š. a vchází do výslechové místnosti. J. D. v tento okamžik stojí před oknem a před židlí v recepci, na které předtím seděl. V 15:59 hod. si J. D. prohlíží okno, odsouvá svislé plátěné žaluzie, následně využívá situace, odhrnuje svislé plátěné žaluzie, otvírá okno a z něj vzápětí vyskakuje ven. Tento důkaz prokazuje, že žalobce nezajistil nepřetržité střežení J. D., nerozhodl o tom, že má být přemístěn z prostoru recepce do lépe zabezpečené místnosti, tedy v rámci svých pravomocí nepřijal dostatečná opatření k zamezení útěku J. D. omezeného na osobní svobodě, a že službu konající policisté mu nevěnovali dostatečnou pozornost. Odhrnování žaluzií, kontrolování uzavření, resp. uzamčení okna, sledování chování policistů, to všechno nepochybně byly indicie, z nichž bylo možno jednoznačně dovodit, že se J.D. zřejmě připravuje na útěk. Nelze tak přisvědčit námitce žalobce, že nebyl důvod přiložit zatčené osobě služební pouta. Protože skutkový stav byl v tomto směru zjištěn bez důvodných pochybností, nebylo třeba provádět další dokazování konkrétně výsledkem J. D. Krajský soud uzavírá, že žalobce při výkonu dozorčí služby dne 5.9.2013 v rozporu s čl. 6 bodu 5 písm. a), c) závazného pokynu policejního prezidenta č. X o plnění základních úkolů služby pořádkové policie, podle nichž policista při výkonu dozorčí služby odpovídá za řádný chod oddělení v nepřítomnosti vedoucího a jeho zástupce, provádí úkony a nezbytná opatření k odstranění protiprávního stavu, nepřijal v rámci svých pravomocí dostatečná opatření vůči dalším policistům pprap. Ing. L. Ž. a pprap. P. Š. k zamezení útěku při střežení J. D., nezajistil jeho nepřetržité střežení, nerozhodl o tom, že tato osoba má být přemístěna za účelem provádění dalších úkonů do lépe zabezpečené místnosti, případně i do policejní cely a nadále jej ponechal v prostoru recepce, nerozhodl o tom, aby tato osoba byla omezena na pohyb, např. přiložením pout, což v konečném důsledku vedlo k útěku J. D. z místnosti recepce.

Závěr žalovaného, že žalobce porušil jednu ze základních povinností příslušníka policie stanovenou v § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., tj. dodržovat služební kázeň, která podle § 46 odst. 1 spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka a vyplývá pro něj i z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, a dopustil se tak kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 téhož zákona, jímž je zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, je správný.

Souhlasit nelze ani s žalobní námitkou, která se vztahuje k odůvodnění uloženého kázeňského trestu dle § 186 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje toliko citaci tohoto zákonného ustanovení. Soud naopak sdílí názor žalovaného, že zákonná hlediska, z nichž správní orgán při určení druhu kázeňského trestu vycházel, jsou podrobně rozvedena v textu odůvodnění rozhodnutí, a to ve druhém odstavci na str. 6 a v posledním odstavci na str. 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.r.s.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 26.4.2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu